

ION MARINESCU

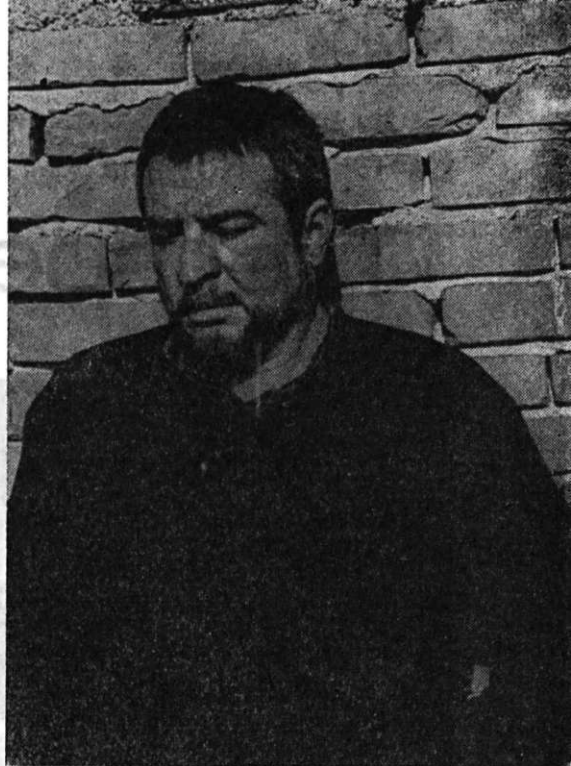
În această stagiune, cunoscutul actor Ion Marinescu poate fi urmărit de public, atât pe scena Teatrului Mic, al cărui vechi „societar” este, cât și pe marea scenă a Teatrului Național (ca invitat); și, desigur, la Radio, la Televiziune, pe ecranele cinematografele, și în foarte, foarte multe recitaluri de poezie (pasiune predilectă). La Teatrul Național intră în „generale” cu o nouă piesă de Iosif Naghiu, *Valiza cu fluturi*, unde interpretează rolul sculptorului Sandru. La Televiziune înregistrează, în serialul de mare amploare despre Mihai Viteazul, rolul titular, după scenariul scriitorului Radu Teodoru, în regia lui N. Motric.

Fișa creațiilor teatrale ale lui Ion Marinescu e, cum se știe, deosebit de bogată, evoluind pe un registru întins de la dramă la comedie, de la tragedia antică la farsă. Să amintim dintre rolurile mai recente măcar pe acelea din piesele lui Arthur Miller: *Leduc (Incident la Vichy)*, *Victor Frantz (Prețul)* și *Quentiu (După cădere)*. A interpretat o gamă variată de personaje, care i-au solicitat talentul și gândirea creatoare, autenticitatea, atitudinea etică și resursele profesionale.

La Teatrul Mic, Ion Marinescu repetă rolul titular din capodopera lui Bertolt Brecht: *Galileo Galilei* (în regia lui D. D. Neleanu și scenografia lui Mihai Mădăescu).

„Piesa *Galileo Galilei* nu apare întâmplător în repertoriul Teatrului Mic. Aveam nevoie de *Galileo Galilei*, sau de altă capodoperă de aceeași mare amploare, deoarece noi, cei de la Teatrul Mic, nu vrem să facem un teatru de cameră. Am avut și avem în repertoriu piese de Camil Petrescu, Ibsen, Arthur Miller, Shakespeare ș.a., deci, un repertoriu bogat și greu. E firesc ca ambițiile noastre să fie mari. Dorim să prezentăm publicului toate genurile dramaturgiei universale și, în primul rând, piese de mare anvergură. (De pildă, ne pregătim să atacăm mai intens dramaturgia „shakespeareană. Pauza de la *Richard II* e destul de mare). *Galileo Galilei* face parte dintr-un program pe care teatrul nostru și-l propune, împiedicându-ne să rămânem la un anumit stadiu de lucru.

Au trecut mulți ani de la acel minunat spectacol al teatrului „Berliner Ensemble” și amintirea strălucirii lui n-o să se șteargă multă vreme de acum încolo. Iată încă un argument care ne stimulează. Cred că Teatrul Mic poate rezolva cu brio multiplele probleme și dificultăți pe care le ridică o astfel de montare.

Rolul e covârșitor. Totul e covârșitor, dar sperăm să nu ne lăsăm covârșiți. Evident, nu intenționăm să reedităm spectacolul lui „Berliner Ensemble”. Avem punctul nostru de vedere și, ca întotdeauna, meseria noastră se poate face în mai multe feluri bine și în mai multe feluri prost...

În *Galileo Galilei* există multe coordonate ale actualității. Nu inchiiziția, ca atare, este calul de bătaie în această piesă; esențială e pledoaria împotriva forței oarbe, ignorante și tenace, care de-a lungul secolelor și pînă azi — și poate încă multă vreme de aci înainte — se opune, prin conformism și prin prejudecăți, progresului omenirii. Orice alte considerații as’ face despre personajul Galilei ar reprezenta o anticipare a modului cum vreau să-l interpretez. Și nu-mi place să fac mărturisiri „de lucru”. E un rol mult prea complex, pe care trebuie să-l trăiești, un rol pe care nu trebuie să-l discuți prea mult, ci să-l joci intens. Realizarea unui astfel de rol nu ar fi posibilă fără ajutorul neprecupețit al întregului colectiv. Și eu mă bucur de acest ajutor în colectivul Teatrului Mic”.